

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JAVIER CARBAJAL

►► Unes dones es passegen pel jardí Ferran Soldevila, ahir.

El jardí de les caretes felices

És un cartell al jardí Ferran Soldevila, a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona, el que, en part, motiva aquesta crònica. Al cartell es mostren diferents ecosistemes: una zona industrial, una zona residencial, una zona urbana, una zona verda, i cada zona té una careta –feliç o trista– que descriu el seu valor econòmic, cultural i social. Les zones verdes, tant si són parc com bosc, mostren una careta feliç en el valor social, cultural i ambiental, i una careta trista, potser malhumorada, en el valor econòmic.

El jardí Ferran Soldevila és un corredor verd entre el carrer d'Enric Granados i la plaça de la Universitat. Aquest juliol és obert al públic i, durant el dia, són sobretot els estrangers els que en disfruten. Els estudiants es queden als claustres de la universitat i els barcelonins, en aquesta època agra, semblaria que no tenen temps d'aturar-s'hi un segon per pensar.

De fet, ahir al migdia vaig arribar al jardí després que, de nou, al meu telèfon truqués una dona dient que la companyia de gas li ha fet aquest mes una lectura estimada de consum de 522 euros i que el seu consum mensual no ha sobrepassat

mai, des que la moneda europea va entrar en vigor, els 52 euros. La dona em va explicar que havia trucat a un 902 (entre 17 i 20 euros més a la pròxima factura de telèfon) i, després, es va posar a plorar impotent. A aquesta trucada, s'hi sumava un mail d'un lector d'aquest diari. L'home escrivia que certes empreses fan gala d'aquesta cultura laboral segons la qual donar-te una feina és «fer-te un gran favor» que implicarà que hauràs de «convertir-te en un

«El clima de tristesa és contagiós», diu
Thelma Seguí al jardí
Ferran Soldevila

fervorós creient de la seva missió, valors i filosofia» i, tot plegat, per 650 euros al mes.

Adam Smith escriu que cap societat «pot prosperar i ser feliç si la majoria dels seus membres són pobres i dissortats». Ho va escriure al segle XVIII, un segle abans que el jardí Ferran Soldevila obrís les seves portes el 1871.

Vaig entrar al jardí amb males sensacions i em vaig trobar amb la

remor de l'aigua. En un panell s'informava que a les 21.00 hores, els dimarts i els dijous del mes de juliol, se celebren concerts gratis en aquest espai preciós. Ahir hi havia una terrassa muntada que patrocina una marca de cerveses, però els espectadors també poden seure als bancs públics i disfrutar de la música.

Després, veia el cartell en què s'explica que el jardí té la mida d'un camp de futbol i que hi ha 155 espècies de tot el món i que aquestes, en realitat, ja són sostenibles perquè s'han adaptat al mitjà amb aquesta capacitat que té la vida d'adaptar-se a tot.

S'hi passejaven uns turistes alemanys, es feien fotos davant de la font. Una parella de britànics s'asseia en un banc i treien el que em semblava que era una guia i, després, veia que era un llibre de **Colm Tóibín** titulat *Homenatge a Barcelona*. Una noia treia les seves aquarel·les al costat d'un petit camp de flors. Es diu **Thelma Seguí** i explicava que va al parc «de tant en tant». Viu a prop i aquest jardí és com un oasi «de pau i tranquil·litat». **Thelma** va venir a Barcelona a estudiar un màster en arquitectura i, explicava, ara cada matí es planteja si hauria de fer les maletes. ¿Per la crisi? «El clima de tristesa és contagiós». No és la primera persona a qui sento parlar d'aquesta epidèmia. Si fos un personatge seria com els homes grisos de Momo. Potser al llibre hi ha l'antídot. Llavors, totes les caretes del cartell serien felices. ≡

apiedecalle@elperiodico.com